

Ser d'aquí

El sol que s'escola per la finestra li acarona la cara amb la seva escalfor i li fa obrir els ulls lentament. A poc a poc s'aixeca del llit i prepara la cafetera petita mentre les campanes toquen un quart de nou. S'asseu a esmorzar tranquil·lament amb un gavadal de paraules que li ballen pel cap, ja que intenta descobrir quines li falten per acabar els mots encreuats del diari d'ahir dimecres. No aconsegueix esbrinar la setena vertical així que desisteix i es vesteix.

Ben refinada, baixa a mercat a fer la usual compra setmanal d'estiu. Entre un grapat de cebes i unes quantes estafanòries s'entreté a escoltar la Dolors, que li explica les últimes tafaneries de què s'ha assabentat. L'ha d'informar bé, ja que no trepitja el poble des de fa poc més d'un mes, quan va venir per passar un cap de setmana. Que si una s'ha quedat viuda, que si ara volen obrir una nova botiga, o que el fill petit d'aquella ja s'ha promès... Després de sentir les actualitzacions de les vides d'algunes de les seves amigues, fa via cap a la parada de pomes de Torroella. En demana un quilo d'aquestes que són ben menudes i gustoses i somriu al pagès quan li retorna el canvi. Ja només li falten unes tomates d'allò més vermelles per fer un bon sofregit. Li fa mandra esperar, així que passa per davant de la noia que demana unes prunes grogues quan de sobte, la Montse, que passa per darrere d'elles, la saluda. Passa de llarg i ella, incrèdula, li pregunta a la noia:

— De què la coneixes? —li diu mentre se la mira de dalt a baix i arrufa les celles.

— D'aquí, del poble. —respon la noia amb un to no desafiant, ja que sabia de les intencions de colar-se davant seu.

— Ets del poble, tu? —diu tota estranyada. No havia vist mai aquella noia abans.

— Sí. —replica convençuda.

— De quina casa ets?

Ara pla. Li acabaven de preguntar una d'aquelles coses que més la feien enfadar. Sense cap mena d'escrúpols respon taxativament:

— De casa meva.

— No dona, ja m'entens. Qui són els teus pares? —li demana mentre guarda les tomates a la cabassa.

— Si no em coneix a mi, tampoc coneixerà els meus pares. —diu empenyada.

—Quin és el teu cognom?

— No sap el meu nom i ja em pregunta el cognom? —ja començava a costar-li ser ferma.

Encara havia de pagar les prunes i no tenia ganes de discutir amb una senyora que

qüestionava que ella no vivia al poble. Però era cert, no vivien al mateix lloc. Aquella senyora no hi vivia, al poble, sinó en un espai mental 40 anys ençà, quan tot eren quatre masos, unes vinyes i una platja unides per una carretera. Tan sols trepitja el Carrer Major quan fa bon temps i va a la platja quan a Barcelona li donen vacances.

Ara no és res més que una pixapina de caps de setmana i estiu.

S